

บทนำ

ญาณิน

Big City, Small World

ธาธา

สำหรับคนที่ in Season ปักซ์เดียวกันนี้ฉบับที่แล้ว คงทราบ
ว่าเมื่อปีก่อน ทางนิตยสารมีการเปิดรับคะแนนโหวตจากคุณผู้อ่านเพื่อ
จัดอันดับ 'สุดยอดหนุ่มโรแมนติก' เป็นครั้งแรก (และคงจะเป็นครั้งเดียว)
การจัดอันดับครั้งนั้น กอง บ.ก. ของเรารู้สึกเซอร์ไพรส์เป็นอย่างมากที่มี
คนส่งไปรษณียบัตรเข้ามาร่วมโหวตอย่างอุ้นหนาฟ้าง และต้องแปลกใจ
ปนวิตกเล็กน้อย เมื่อพบว่า...

มีชื่อผมติดมาด้วย!

หลังนับคะแนนเสร็จ พี่แก๊ง บรรณาธิการใหญ่แสนน่ารักของ in
Season ถึงขั้นให้เกียรติยกโทรศัพท์แจ้ผมด้วยตัวเอง ปกติแล้ว เรื่องงาน
ผมกับพี่แก๊งจะไม่ติดต่อกันโดยตรง (คุณผู้อ่านคงทราบกันดีอยู่แล้วว่าผม
มี 'บ.ก. ต้องใจ' ที่เคารพเป็นผู้ตามจิกตามหวงต้นฉบับอย่างขยันขันแข็ง)
ดังนั้นตอนที่ได้ยินเสียงพี่แก๊ง ผมจึงค่อนข้างงุนงง ยิ่งพอรู้ว่าตัวเองติด

อยู่ในอันดับ

ผมถึงกับช็อค!!

ความคิดแรกที่แวบเข้ามาคือ...

โดนล้อแน่เลย!!!

วางหูโทรศัพท์ที่ได้ ผมก็กลับมาตามตัวเองอย่างตื่นตระหนก นี่เราไปทำอะไรให้คนอ่านคิดอย่างนั้น (วะ) ว่าแล้วก็ไปชุดเอาบทความเก่าๆ มาค้นหาความโรแมนติคที่หลบซ่อนอยู่ในตัว ที่สำคัญกว่าคือการตามหาตัวโรแมนติค อยากรู้นักหน้าตามันจะเป็นยังไง ไม่รู้จะเป็นเหมือนตัว 'รักแท้' หรือเปล่า ถ้าเข้าใจไม่ผิด เห็นว่ามีสายพันธุ์เกี่ยวข้องกันอยู่ห่างๆ

ผมร่างประเด็นที่อยากเขียน แล้วรีบส่งไปให้ บ.ก. ต้อง (สู้...ต้องสู้ถึงจะชนะ) พิจารณา กะเต็มที่จะปั่นส่งให้ทันฉบับประกาศผล แต่เรื่องถูกตีกลับไวทันใจ

คุณ บ.ก. ชี้แจงว่า "อย่าเขียนถึงประเด็นนี้เลย อ่านแล้วหมั่นไส้ล่ะ" ผมถามว่าหมั่นไส้ยังไง

เธอบอกว่า "เหมือนผู้หญิงผมบ่นว่าอ้วน"

เอ๊ะ แสดงว่า บ.ก. ก็คิดว่าผมโรแมนติคใช้มัยนี้ ผมรีบถาม

เธอไม่ตอบ แต่ถามกลับ "เธอบอกฉันอ้วนขึ้นหรือเปล่า"

ผมวางหูแทบไม่ทัน

เคยโดนเธอถามอย่างนี้มาหลายที ตอบว่าอ้วนก็โกรธ ตอบว่าไม่ ก็หาว่าเมื่อก่อนคิดว่าเธออ้วน

ไม่มีทางชนะหรอกครับ

มาวันนี้ เมื่อไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียกับเรื่องนี้แล้ว ผมเลยขอหยิบเรื่องนี้ขึ้นมาพูดอีกที ผมเริ่มต้นจากการมองหา 'ตัวโรแมนติค' จากในหนังสือ ผมพบตัวละครของแพททริก เดิมพ์ซี่ย์ใน Sweet Home Alabama ปิด

ร้านทิฟฟานี่ให้นางเอกเลือกแหวน เห็นออดัม แซนด์เลอร์ใน 50 First Dates เพียรหาวิธีมาจีบนางเอกทุกวัน เพราะนางเอกเธอเป็นโรคประหลาด จะลืมทุกอย่างเมื่อตื่น แล้วยังมีพระเอกที่โรแมนติคจนน่าเป็นห่วง อย่างพระเอกเรื่อง Dying Young ที่ไม่ยอมรับการฉายแสงต่อ เพราะอยากให้นางเอกเห็นเขาตอนมีผม (อะไรจะขนาดนั้น) พระเอกพวกนี้ได้กำหนดมาตรฐานความโรแมนติคเสียสูงลิ่ว และออกจะน่าวิตกอยู่เล็กน้อยในเคลสหลังสุด

แต่นั้นคือในหนัง หนังที่มีกลุ่มเป้าหมายเป็นสาวๆ และมีเป้าประสงค์เพื่อพาฝัน ผมมองเพื่อนผู้ชายรอบตัว ก็ไม่เห็นมีใครใกล้เคียงพระเอกหนังสักราย แต่ผมก็ไม่ใช้แฟนพวกมันนี่นะ จะให้มาโรแมนติคใส่ก็ออกจะน่าขนลุกเสียมากกว่า ผมเลยย้ายไปถามสาวๆ หาดูว่าใครโชคดีได้แฟนเป็นหนุ่มโรแมนติคบ้าง

ผลคือครึ่งหนึ่งตอบด้วยการกลอกตาขึ้นฟ้า ครึ่งที่เหลือตอบด้วยคำบ่นชุดใหญ่ แต่กรุงศรีอยุธยาไม่สิ้นคนดีฉันใด ผู้ชายโรแมนติคมีน้อยแต่ใช้จะไม่มีเลยก็ฉันนั้น

ในที่สุดผมก็เจอหญิงสาวผู้โชคดี

"ก็ไม่ได้โรแมนติคโรแมนติคหรอกนะ" เธอรีบออกตัวแทนแฟนซึ่งทำงานอยู่บริษัทเดียวกัน "ไม่ใช่ดอกไม้แพงๆ หรือหุหุหุอะไร แค่ดอกไม้ไปไม้จากสวนหน้าบ้านเขาแหละ"

เธอเล่าว่าตอนจีบกัน เขาจะเอาดอกไม้มาปักแจกันที่โต๊ะเธอทุกจันทร์กับทุกศุกร์ ไม่เคยขาด

ย้อนกลับมาดูตัวเอง ผมเริ่มมองเห็นความโรแมนติครางๆ ถ้าของฝากเล็กๆ น้อยๆ เป็นเรื่องโรแมนติค ผมก็พอไหวล่ะว่า เพียงแต่ออกไปในทางเห็นแก่กินนิดหน่อยเท่านั้นเอง

แต่ บ.ก. ต้อง (ร้าย...ก็รัก) ยังขឹងใจ เธอเรียบเรียงประวัติของฝากสาวของผมมาให้ดู ฉบับที่ 46 เป็นบ๊ะจ่างจากอัมพวา ฉบับที่ 50 เย็นตาโป

วัดแขก และฉบับที่ 56 ปาท่องโก๋น้ำเต้าหู้ เอ้อ ซื่อจากหน้าปากซอยบ้าน
สาวเจ้า

เห็นหน้าอะไรบางอย่างมั้ยครับ

ที่สำคัญ ไม่เหมือนกับผม แจกันของสาวผู้โชคดีคนนั้นไม่เคยขาด
ดอกไม้มาจนถึงทุกวันนี้

คุณ บ.ก. ฟังแล้วคอนเฟิร์ม นี่แหละ ลูกผู้ชายตัวจริง!

เธอว่าถ้าทำแค่ช่วงจีบกันใหม่ๆ เขาเรียกผู้ชายเจ้าชู้

ผมถามเธอกลับว่า ถ้าไม่เคยทำเลยละ ไม่ว่าจะต้นหรือปลาย เรียก
ว่า 'สม่าเสมอ' ได้หรือเปล่า

เธอบอก "แบบนั้นเรียกทุเรศ"

โดยส่วนตัวแล้วผมคิดว่าโรแมนติกไม่ได้เป็นเรื่องของกรรมพันธุ์
ไม่จำเป็นต้องเป็นมาแต่กำเนิด ของมันเปลี่ยนกันได้ ขอแค่มีพาหะนำโรค
ที่เหมาะสม

ยังจำกระต๊อชาย 'นายอาทิตย์' เพื่อนผมได้มั้ยครับ คนที่ชวนสาวไป
ดูหนัง แล้วไม่เข้าใจว่าทำไมหล่นถึงโถงเป็นพื้นเป็นไฟที่เขาขอแยกไป
ดูหนังอีกโรง (ก็เรื่องนั้นดูไปดูแล้วนี่หว่า แยกกันดูผิดตรงไหนวะ เข้าโรง
แล้วก็ใช้ชะคุยกันได้ ดูหนังไม่ใช่กิจกรรมที่ต้องทำพร้อมกันสองคนนี่หว่า
พอหนังเลิกค่อยออกมาเจอกันก็ได้)

ไม่กี่วันก่อน อาทิตย์โทรมาหาผม "รู้แหล่งขายไวโอเล็ตมั้ย"

ในฐานะที่เป็นศูนย์เช่าดีวีดีส่วนตัวสำหรับเพื่อนหลายคน แวบแรก
ผมจึงคิดว่าเพื่อนถามถึงดีวีดีหนังเรื่องไหนสักเรื่อง ยังคิดอยู่เลยว่า
หลงหูหลงตาไปได้ยังไง ทำไมไม่เคยได้ยินมาก่อน ปรากฏว่าไวโอเล็ตที่มัน
ถามไม่ใช่หนัง หากแต่เป็นไวโอเล็ตที่เป็นดอกไม้

พอดีผมมีเพื่อนเป็นเจ้าของร้านดอกไม้อยู่ ผมเลยรับปากว่าจะช่วย
ห้ทั้งยังงๆ

"ว่าแต่เอาเท่าไรล่ะ"

"อ้อ...ไม่รู้สิ" อาณัติเสียบไปราวกับกำลังแก้สมการสามตัวแปรสุดซับซ้อน ก่อนจะตอบว่า "ทั้งหมดที่มี"

ปัญหาคือ 'ทั้งหมดที่มี' ของอาณัติหาไม่มีเลยในกรุงเทพฯ สุดท้ายไวโอเล็ตซอ์นั้นก็ต้องสั่งตรงมาจากเชียงรายด้วยค่าจัดส่งที่แพงบรรลัย

พออาณัติโทรมาขอบคุณที่ช่วยเป็นธุระจัดหาให้ ผมเลยถือโอกาสซักถามโดยละเอียด เจ้าตัวbungบิตอบอ้อมแอ้มๆ อยู่ในลาคอ จับใจความได้ว่ากำลังคิดจะสารภาพรักสาว

"ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอก"

ไม่ใหญ่เลยครับ แค่มืดอดไปเตรียมการกับเจ้าของร้านอาหารล่วงหน้า

"แบบโทรไปจองโต๊ะวิวดีๆ นะหรือ" ผมถาม

"ประมาณนั้นแหละ"

แต่ 'ประมาณนั้น' หมายถึงประมาณว่ามีเมนูพิเศษส่วนตัว และมีของหวานเป็นเค้กรูปกุหลาบที่ทำขึ้นมาเพื่องานนี้โดยเฉพาะ

แค่นี้เองจริงๆ ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร

ไม่กี่วันหลังจากนั้นอาณัติก็เอาเมนูพิเศษซึ่งได้กลับมาเป็นของที่ระลึกมาอวด แนนอนครับ เอาสาวคนพิเศษคนนั้นมาเปิดตัวด้วย เพื่อนๆ แสดงความยินดีกันแข็งแะ

อาณัติแนะนำผมกับเธอในฐานะคนช่วยจัดหาดอกไม้ไวโอเล็ต

"อาณัติขอให้ช่วยหาดอกไม้ให้สาวแบบนี้บ่อยมั้ยะ" เธอแก้งถาม

ผมตอบ "คุณทำอะไรกับเพื่อนผม"

แต่ 'โรแมนติก' หมายถึงการทำตัวเป็นพ่อบุญทุ่มหรือเปล่า จำเป็นต้องมีเครื่องเพชร มีดอกไม้ และร้านอาหารหรูๆ เป็นส่วนประกอบสำคัญ

ด้วยนั้นหรือ เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นแล้ว 'ไวโอเล็ต' สั่งตรงจากเซียงราย ย่อมต้องมีความหมายมากกว่า 'ดอกเข็ม' จากกอเข็มหน้าบ้าน แล้วนี่ ปาท่องโก๋จะได้คะแนนเพิ่มบ้างมั๊ย ถ้าคนให้ให้เพราะชอบปาท่องโก๋มากกว่า สุดท้าย คำว่า 'รัก' จากผู้ชายปากหนักที่ไม่เคยหลุดคำว่ารักง่ายๆ น่าจะหนักแน่นกว่าคนที่หวานรักไปทั่วไม่ใช่หรือ

สำหรับผม ความโรแมนติกที่แท้จริงไม่ได้ขึ้นอยู่กับข้าวของหรือวิธีการ และผมเชื่อว่าคนมีความรักทุกคนมีแง่มุมโรแมนติกของตัวเอง เพียงแต่เราแสดงออกไม่เหมือนกัน

กลับมาที่อาณัติเพื่อนผม

ยังมีคำถามหนึ่งที่กวนใจผมอยู่

"ทำไมไม่รอสารภาพวันวาเลนไทน์วะ"

"วาเลนไทน์" อาณัติมีปฏิกิริยาเหมือนผู้ชายทุกคนเวลาได้ยินคำนี้ "มันกดดันเกินไป"

ผมคิดตามก็เห็นว่าจริง เพราะความคาดหวังในวันนั้นมักสูงผิดปกติ

อาณัติยังบอกอีกว่า "สารภาพรักวันวาเลนไทน์จะน่าประทับใจ แค่วันไม่รู้นะ แต่ยังไงคงสู้การฉลองวาเลนไทน์แรกด้วยกันไม่ได้หรอก"

ถ้าไม่โรแมนติก พูดแบบนี้ไม่ได้เลยนะเนี่ย

วาเลนไทน์ใกล้มาถึงแล้วนะครับ มีโปรแกรมในใจหรือยังครับ มีคนรอรับดอกไม้อยู่หรือเปล่า ส่วนใครที่ตั้งใจจะบอกรักวันนั้น ทำไม่ไม่รีบบอกรักตอนนี้เสียเลยล่ะครับ จะได้มีวาเลนไทน์แรกด้วยกัน ถ้าไม่รู้อะไรเริ่มต้นที่ไหน ไปร้านที่เพื่อนผมไปก็ได้ครับ

ปกติผมจะพยายามไม่แนะนำร้านอาหารหรือหนังน่าชมโดยการอ้างอิงจากประสบการณ์มือสอง แต่ตอนนี้จะยกเว้นเป็นกรณีพิเศษ เพราะถูกใจไอเดียเจ้าของร้านเค้าจริงๆ แค่นี้เมนูผมก็ละลายแล้วครับ คนที่ออกแบบเมนูพิถีพิถันขนาดนี้ ผมว่าไม่ธรรมดา

ขออีกที

ถ้าไม่โรแมนติก ทำแบบนี้ไม่ได้เลยนะเนี่ย

ร้านที่ว่าชื่อ 'เลมอนไทม์' ครับ เป็นร้านบรรยากาศดี ตกแต่งสไตล์ทันสมัย แต่เสิร์ฟทั้งอาหารไทยและอาหารอิตาเลียน ความอร่อยอันดับยอดนักกินเอาหัวรบประกัน ผมลองที่อยู่กับแฟนที่ไว้ให้ที่ท้ายคอลัมน์ ใครอยากแวะเวียนพาคนรู้ใจไปสวีทก็เชิญตามสบายนะครับ คนที่คิดจะสารภาพรักก่อนวันวาเลนไทน์ จะไปตีพิมพ์กับเจ้าของร้านล่วงหน้าเหมือนเพื่อนผมก็ไม่ว่ากัน เพื่อจะได้ของขวัญานๆ ที่จะเป็นเมนูพิเศษของพวกเขาเอง

เจ้าของร้านชื่อมะนาว เป็น 'เลมอน' บนป้ายชื่อยังไงครับ แอบกระซิบนิดครับ เจ้าของร้านนอกจากจะทำอาหารเก่งและอัธยาศัยดีแล้ว ยังน่ารักมากๆ ด้วย

แต่ถ้ากลัวคนที่เราพาไปจะหึง ก็บอกเค้าให้ถามใครก็ได้ในร้านว่า เซฟหนุ่มของร้านชื่ออะไร

ลองทายดูสิครับ...

...

สำหรับคนที่รู้อยู่แล้ว

คิดเหมือนผมหรือเปล่า

ถ้าไม่โรแมนติก ตั้งชื่อร้านแบบนี้ไม่ได้เลยนะเนี่ย

Lemon-Thyme

ninaM

1. วาระพิเศษของเลมอนไทม์

บรรยากาศยามบ่ายของเลมอนไทม์คงเหมือนช่วงแรกของดนตรี
ที่มักเริ่มโดยการบรรเลงทำนองเนิบช้า ปล่อยเสียงแผ่วเบาให้ค่อยเฟดอิน
ปลุกผู้ฟังที่แทบไม่ได้ยินเสียงได้ในตอนต้นให้ตื่นขึ้น

มะลิการ์ก้าวเข้ามาในครัวอย่างคาดหวัง เธอเปิดประตูออกกว้าง
พลางกวาดสายตาไปรอบๆ

เงียบสงบ...ไม่พบคนที่กำลังตามหา ไม่เท่านั้น คนอื่นๆ ก็หายไปด้วย
หายไปไหนกันหมด ก็ทุกวันนี้ พวกพ่อครัวและแม่ครัวต่าง
ต้องอยู่ที่นั่นเพื่อเตรียมรับมือกับการเปิดร้านในช่วงเย็นนี่นา ยิ่งวันนี้เป็น
วันพิเศษ พวกเขาก็ควรจะมาเตรียมการแต่เนิ่นๆ ไม่ใช่หรือ

โดยเฉพาะหุ่นส่วนของเธอในฐานะพ่อครัวใหญ่... *เขาทิ้งครัวไป
แบบนี้ได้ไง*

ดนตรีที่ควรบรรเลงเรียบเรื่อยถูกเมโลดี้ชุดหนึ่งแทรกตัวเข้ามา
อารมณ์ของบทเพลงแปรเปลี่ยนทันทีด้วยเสียงแปลกปลอมของเครื่อง
ดนตรีชิ้นใหม่... *ว่าวุ่นใจ*

ยังมีเรื่องอื่นให้ต้องดูแล แต่หญิงสาวก็ยังรื้อ เธอฆ่าเวลาด้วยการ

เดินตรวจตราไปรอบๆ

ครัวยังเหมือนเดิมแม่พ่อครัวยจะไม่อยู่ สะอาดตั้งแต่เพดานจรดพื้น
วัสดุอุปกรณ์ทุกอย่างตั้งวางเป็นระเบียบ ไม่มีสิ่งของวางเกะกะทางเดิน

ในชั้นวาง ของหนักอยู่ข้างล่าง ของเบาและบอบบางวางในระดับมือ
หยิบสะดวก ทุกชิ้นไล่ขนาดจากใหญ่ไปเล็กเหมือนเรียงลำดับพี่น้อง
บรรดาขวดเครื่องปรุงและเครื่องเทศต่างๆ จัดแบ่งเป็นหมวดหมู่ เหมือน
ทหารรู้เหล่าประจำกองของตนเอง ภาชนะใส่อาหารปิดฝาไว้ทุกใบกัน
เศษฝุ่นผง ด้ามหม้อและกระทะตั้งหันสีสับห่าองศาอย่างกับวัดไว้ด้วย
ฉากปรับระดับ

น้ำสต็อกเต็มหม้อ ไฟสัญญาณบนกาต้มน้ำไฟฟ้าบอกให้ทราบว่
น้ำเดือดแล้วและกำลังอุ่นอัตโนมัติให้พร้อมใช้ เนื้อแข็งที่แบ่งเป็นชั้นๆ
ด้วยแผ่นพลาสติกถูกนำออกมาวางบนถาดโลหะเนื้อหนา ซึ่งเป็นวิธีที่ดี
ที่สุดในการทำให้หน้าแข็งละลาย

ทั้งหมดถูกเตรียมไว้พร้อม ทุกอย่างเรียบร้อยสมเป็นครัวที่ได้รับ
การดูแลอย่างดีจากพ่อครัวยใหญ่ผู้รอบคอบ...แม่เขาจะไม่อยู่ก็ตาม

โต๊ะเตรียมอาหารตัวกว้างตั้งชิดเสากลางต้นใหญ่ รายการต่างๆ บน
กระดานที่ติดอยู่กับเสานั้นเขียนด้วยลายมือเดียวกันซ้ำๆ ลายเส้นหนักแน่น
ตัวอักษรแต่ละตัวถูกจับให้ยื่นตรงเข้าแถวรายงาน

- รายการวัตถุดิบที่กำลังจะหมด และต้องสั่งเพิ่มในสุดสัปดาห์นี้
- รายการผักผลไม้ตามฤดูกาล ที่จะนำมาใช้ในเมนูใหม่สำหรับเดือน
หน้า

- วาระพิเศษ...มีเครื่องหมายถูกกาไว้หน้ารายการหนึ่งๆที่เขียนไว้
เหมือนรหัสลับ

'Violet'

ขีดสั้นๆ นั้นมีความหมายว่า 'ผู้รับมอบหมาย' ได้นำไวโอเล็ตมา
ที่นี่แล้ว

หญิงสาวหันมองชายชรา เมื่อเห็นดอกสีม่วงอมน้ำเงินสวยสดแช่อยู่ในอ่าง เธอก็รู้สึกตื่นเต้นดีใจบอกไม่ถูก

อาถรรพ์หามาได้จริงๆ! สูดยอดไปเลย!

ดอกไม้เมืองหนาวที่ต้องนำมาจากแดนไกล และนี่...ก็ตั้งชื่อใหญ่เธอนี้ก็ชื่นชมด้วยใจจริง ทั้งๆ ที่ยังไม่อยากเชื่อสายตาว่าคนอย่างอาถรรพ์จะหุ้มเหได้ถึงขนาดนี้

ก็ที่ผ่านมาอาถรรพ์เคยจริงจังกับเรื่องอะไรบ้างล่ะ จะทำอะไรเขาก็มักทำเป็นเล่นไปเสียหมด ทั้งดอกกุยช่ายวันวาเลนไทน์ที่บอกว่าตั้งใจให้เพราะเห็นว่าเธอชอบทำกับข้าว แล้วยังมีหน้ามาบอกว่าปีต่อไปจะผูกช่อกางตั้งมาให้อีก

ตกลงกินไปแล้วนะ! ถึงกางตั้งจะสวยกว่าก็เถอะ!!

ยังมีจดหมายรักเปิดผนึก ที่ส่งผ่านมือใครๆ ตั้งหลายคนก่อนจะถึงมือเธอ กับข้อความหวานหยด แต่อาถรรพ์ดันลงชื่อกำกับบรรทัดสุดท้าย 'ไม่ขอรับรองว่าข้อความข้างต้นเขียนขึ้นเอง'

เขาจีบเธอมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม จนจบปริญญาทำงานทำการกันแล้วก็ยังทำเป็นจีบเธอเล่นสมำเสมอเหมือนเดิมตลอด และไม่เคยเลิกครั้งที่เขาจะหุ้มเหจริงจังกับอะไรสักอย่าง แม้แต่กับความฝันของตัวเอง

แต่...สำหรับไวโอเล็ตช่อนี้ อาถรรพ์สอบผ่าน *เขาคควรได้รับน้ำใจและความช่วยเหลือจากเธอแล้วล่ะ*

มะนะสิการ์พยกหน้ากับตนเองเป็นการยอมรับขณะย้อนกลับมาดูรายการต่อไปบนกระดาน รายการที่มีชื่อเธอต่อท้าย...

'Red roses Cake : มะนาว'

ด้านหน้ารายการนั้นยังว่างจากเครื่องหมายใดๆ ทั้งสิ้น มะนาวเป็นผู้รับผิดชอบรายการนี้ เธอทราบดีอยู่ แต่ตอนนี้เค้าจะเป็นอย่างไร...เธอก็ไม่รู้เหมือนกัน